

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА
ЖАЖДА ЗА ЖИВОТ

chitanka.info

Купонът траеше вече 2–3 часа, но никой от танцуващите не се уморяваше. А най-много — Ивета. Тя е приятна, слаба и нисичка на ръст жена на около 40 години. Попитах от къде е и коя е, защото ръководителката на групата ни беше предвидила за спане в една стая. Аз бях сама, тя — също и бе естествено да не разделя другите — семейства, приятелки или приятели. Екскурзията щеше да продължи и утре. Цял ден бяхме обикаляли из Велико Търново и се чувствах доста уморена. Затова отидох да си легна.

Събудих се, когато Ивета се прибра на пръсти. Набързо се пъкна в леглото, но вече не можах да заспя. Тя също, затова се разговорихме. От дума на дума стигнахме и до по-лични неща. Не знам защо, но хората обичат да споделят с мен, сигурно събуждам доверие или съм просто добър слушател. И този път станах свидетел на една семейна драма. Само че жената разказваше така, сякаш не се отнасяше за нея — дали беше надживяла всичко, дали беше го разказвала много пъти, но разказът й звучеше гладко и спокойно.

... Като повечето момичета на село се омъжила много млада. Родила се и дъщеря й. После строили къща, захванали се да гледат животни. По-скоро тя се грижела за тях, защото съпругът й пътувал на работа до столицата и се прибирал късно вечер. А в почивните дни какво по-напред? Така Ивета, здраво овързана с грижите за детето и животните, постепенно през годините забравила, че иска да учи медицина. Само че нещо скоро й напомнило за лекарската професия.

Тръгнала по болници, наложила се операция на единия бъбрек, залежала се. И тогава Андрей, мъжът й, един ден се троснал: „На мене болна жена не ми трябва“. Събрал си дрешките и напуснал общия им дом, съграден с толкова труд и лишения. Не отишъл далече — само на втория етаж, но на долния не слязъл през следващите десетина години.

А Ивета била изписана от поредната болница с думите: „Яж и пий каквото ти се иска и се разхождай повече“. И тя тръгнала да се разхожда щом свършела с грижите около порасналата вече дъщеря и козичките, към които била много привързана и не пожелала да ги продаде. Разхождала се по пътя от махалата, където живеела, чак до жп гарата. Всеки ден изминавала 5-те километра. В началото — с проходилка, бавно и трудно, после — с бастун, след това започнала да увеличава километрите. Срещали я съседите, поглеждали я

съжалително — колкото била слабичка преди, сега съвсем заприличала на дете.

Така минали пролетта, лятото, есента... Жаждата за живот ѝ помагала, хваната здраво за нея тя укрепвала с всеки изминат ден. Съпругът ѝ не я забелязвал. Виждала тя, че води разни жени на втория етаж, но се молела само детето да не разбере. Не се развели официално, на него му било безразлично, а тя се страхувала, че ще я изгони от къщата, макар че са я строили заедно. Чувала смях и музика, пиянски викове почти всяка нощ. Сърцето ѝ в началото се свивало, после престанала да изпитва болка от поведението на Андрей.

— Свекърва ми ме подкрепяше и ми помагаше — разказваше Ивета. — Тя не одобряваше това, което правеше синът ѝ, но ме съветваше всичко да си остане вкъщи, да не говорят хората. Но те виждаха и чуваха. А дъщерята побърза да се омъжи на 17 години, но останаха със зет ми да живеят при мен. През годините аз оздравях напълно, започнах работа в близкия цех и когато ме поканиха на първата екскурзия из страната не отказах. Сега ходя на всички екскурзии. Пропуснала съм много и искам да видя повече. Обичам и да танцувам, и да пея.

„А мъжът ти?“ — попитах, очаквайки я да живее с някоя друга жена, я да е заминал на някъде. „Вкъщи си е — сподели Ивета — с дъщерята се грижим на смени за него“. Доловила въпросителния ми поглед, тя продължи: „Преди 5 години се разболя от паркинсон. Ама не му треперят ръцете като на някои, а има моменти, в които се сковава целия, нещо като дълъг спазъм. Та ние двете го обслужваме. И ни тероризира ако не отидем на минутата. Сега ще се схвана и ти ще си виновна — вика и почва да ругае“.

Телефонът ѝ звънна, въпреки късния час. Беше дъщеря ѝ — да каже, че всичко е наред.

Обърнах се към жената от съседното легло: „Извинявай, ама ти май си го обичаш този Андрей?“. „Не — категорична беше тя — той ме предаде, когато имах най-много нужда от неговата подкрепа“. „Тогава защо...“ — не довърших въпроса си, а тя рече простичко: „Мъж ми се води все пак, човешко е“.

Млъкнахме и Ивета скоро заспа. Какво ли ще сънува — мислех си. Дали следващата екскурзия или следващия концерт на нейната фолклорна група. Или козичките? На другия ден щях да я помоля да

попее. Бях я чула в автобуса на идване — гласът ѝ беше дълбок, плътен и в народните песни, които пееше, се говореше за луди-млади, за вечерни срещи и седенки, за обич — споделена или несподелена. Няма да я питам дали е щастлива — понякога щастието е в дори в това, че си жив. Или в чувството, което едно хоро те кара да скочиш и в очите ти да заиграят слънчеви зайчета...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.